

မိမိကျသင်တန်း

မောင်ဦးမြိုင် (သန်လျင်)

မုက်မပြင်စိတသမားနိဒါတ်မောဝေရာ

ဂမ္ဘီရဝတ္ထုတိုများ

မောင်ဦးမြိုင် (သန်လျင်)၊ ပကွေးဦးစိုး၊ ဆရာကြီးအနိန္ဒာ၊ အောင်သာမိုး၊ ပိတောက်ဦး
 ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ ဂေယျာပင်သျှင်၊ ဩစိသာ၊ မိုးကျရွှေကိုယ်၊ ဝဏ္ဏဒေဝီ၊ ခိုးယဉ်ထွန်း

ՀԱՅԿԱԲԵՆԻՔ
ԿԱՆԻՍՏԱՆԻ
ՏՈՒՆՈՒՄ

မၤကံးမၤမြိုင်ဂီတသမား နိမိတ်ဟောဆရာ

အခန်း (၁)

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသော နိမိတ်ဟောဆရာ အဘိုးအိုတစ်ဦးကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

အဘိုးအိုမှာ အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့် ရှိမည်ထင်၏။ ခါးကုန်းနေ၏။ ပါးရေနားရေ တွန့်နေ၏။ ဆံပင်ရှည်များက ကုပ်ပေါ်မှာ ဖားလျားကောက် ကွေးကျနေ၏။

သူ့ဆံပင်ပုံစံသည် ကျွန်ုပ်ရေးနေသည့် လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော် (ခေါ်) ဦးရေချမ်းအိုးကြီး၏ ဆံပင်ဖားလျားကျနေပုံနှင့် ဆင်ဆင် တူ၏။

ဖြူဖွေးနေသော နှုတ်ခမ်းမွေးများသည် ကွမ်းတံတွေး နီကြန်ကြန်နှင့် ပေကျံနေသော သူ့ပါးစပ်ထဲသို့တိုင် ကုပ်ဝင်နေ၏။

သူသည် ရင်စေ့တိုက်ပုံ ပင်နီကြမ်းကို ဝတ်ထား၏။ ပင်နီကြမ်း တိုင်ပုံ ရင်ဘတ်မှာလည်း ကွမ်းတံတွေးများ ပေကျံနေ၏။ ပုဆိုးပုံကား ကချင်ကွက်ပုဆိုး အနွမ်း နှင့်ဖြစ်သည်။

သူလက်ထဲမှာ အလွန်ရှေးကျလှသော ဟွန်းတယောအိုကြီး တစ်လက်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေချိန်၌ အဘိုးအိုသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဟွန်းတယောအိုကြီး ထိုး၍ ကိုယ်တိုင် သီဆိုနေ၏။

အသံကား အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကောင်းလှပေစွ။

ပို၍ ထူးဆန်းသည်ကား သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် လူမျက်လုံး

ပကတိကဲ့သို့ မဟုတ်။

ကျောက်မျက်လုံးနှစ်လုံး ထည့်ထားရကား အဘိုးအို မျက်စိမမြင် မှန်းကို သိချင်းဝိုင်း နားထောင် နေသူများပါ သဘောပေါက်ကြပေ၏ ။

ဒါ့အပြင် အဘိုးအိုရဲ့ရှေ့နားမှာ သစ်သားတုံးငယ်ကို ကတ်ထူစက္ကူနှင့် ကပ်ရိုက်ထားသော စာတန်းဆိုင်း ဘုတ်ကလေး ထောင်ထား၏ ။

စာကား . .

‘မနောဂီတဗေဒင်ဆရာ’

ဟူသတည်း။

သူ့အနီးမှာ ဆံရစ်ဝိုင်းလေးနှင့် ရှင်မီးအကျူး၊ သရက်ထည်ထဘီ အဖာလေး ဝတ်ထားသော အသက်ရှစ်နှစ်ခန့် ကလေးမလေးတစ်ဦးကလည်း ပါရှိလေ၏ ။

‘မနောဂီတဗေဒင်ဆရာ’ ဆို၍ ကျွန်ုပ် အနည်းငယ်စိတ်ဝင်စား သွားလေ၏ ။ကျွန်ုပ်သည် ဂန္ထီရစာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လေရကား ဘယ်အရပ်ကိုရောက်ရောက် အဆန်းတကြယ်များကို စိတ်ဝင်စား၏ ။ စူးစမ်းလေ့လာ၏ ။ ချဉ်းကပ်မေးမြန်း၏ ။

ပြီး ဝတ္ထုဆောင်းပါးများရေးသားလေ့ရှိ၏ ။

ကျွန်ုပ်သိသမျှ၊ မြင်ဖူးသမျှ ဗေဒင်ဆရာဆိုသူများ ၊ အကြားအမြင် ပါရမီရှင်ဆိုသူများ ၊ တယ်လီပ သီမနော ပညာရှင် ဆိုသူများသည် အခန်းနှင့် ဟောပြောသူလည်းရှိ၏ ။တိုက်ခန်း၊ ရုံးခန်း၊ ဆိုင်းဘုတ် ကြော်ငြာကြီးနှင့် ဟောသူလည်းရှိ၏ ။

လမ်းဘေးအုတ်ခုံမှာထိုင်၍ လက္ခဏာ ရုပ်ပုံများ ၊ မြင်းရုပ်အဟော ၊ ဆင်ရုပ်အဟောနှင့် ဟောသူများလည်း ရှိကြ၏ ။

ဒါ့အပြင်...

စာကလေး ဗေဒင် ၊ ကြက်တူရွေး ဗေဒင် သာလိကာ ဗေဒင်ဆိုပြီး
ငှက်ကလေးများ အကူ အညီဖြင့် စာအိတ်ကိုဆွဲ၍ ဟောသည့် ဗေဒင်ဆရာမ
ကုလားမများလည်း မြင်ဖူး၏ ။

ကြွေစေ့ဗေဒင်ဆိုသည်လည်း မြင်ဖူး၏ ။

တရုတ်တူဗေဒင်လည်း အမွှေးတိုင် ရနံ့သင်းသင်းနှင့် လမ်းနံဘေးမှာ
မြင်ဖူး၏ ။

မနောဂီတ ဗေဒင်ဆိုသည် ကျွန်ုပ်မမြင်ဖူး။ သို့ကလို စဉ်းစားစိတ်ဝင်
စားသလိုရှိနေစဉ် မျက်မမြင်အဘိုးအိုသည် ဟွန်းတယောအိုကြီးနှင့် သီချင်တစ်ပုဒ်ကို
စ၍ သီဆိုလေ၏ ။

“လင်ချစ်ပါတဲ့ တဿာကီ x x x လင်ကြိုက်တဲ့ တဿာကီ x x x

တိုင်းလေးဌာနီ x x x ဝေးကွာခဲ့ပြီ x x x

“လင်ချစ်ပါတဲ့ တဿာကီ x x x လင်ကြိုက်တဲ့ တဿာကီ x x x

တိုင်းလေးဌာနီ x x x ဝေးကွာခဲ့ပြီ x x x

ဘယ်ဆီဝယ် x x x ရွှေပြည်ကြီး x x x နီးရပါတော့မယ် x x x

ဘယ်ဆီဝယ် x x x ရွှေပြည်ကြီး x x x နီးရပါတော့မယ် x x x

ဘုန်းလေးမှ x x x မောင်မောင့်မဟာနွယ် x x x

ဘုန်းလေးမှ x x x ကိုယ်တော့်မဟာနွယ် x x x

ဝေဟင်လမ်းဝယ် x x x ဖေလင်တမ်းကွယ် x x x ယောက်ျားသည် x x x

ဪ x x x နောက်များဝယ် x x x

သူ့ခြေအမိုက်ကို x x x ကျွန်မအမှီ လိုက်ရတယ် x x x

သခင်ရဲ့ x x x ကြင်မကွဲ့ x x x တမင်ဖွဲ့ရှာ x x x

အဲဒါတွေကို x x x မြင်ပြန်ပါတယ် x x x”

အလို . . . ကောင်းလိုက်သည့် အသံနှယ်။ ဒါ ပေါ့သေးသေး

သီချင်းမဟုတ်။ ဆရာကြီး ရွှေတိုင်ညွန့် ရေးပြီး အဆိုတော်ကြီး ဒေါ်ကြည်အောင် ဆိုခဲ့သည့် အောင်ဗလ အလွမ်းပြေ သီချင်းဖြစ်၏ ။

ဦးအောင်ဗလက မင်းသမီးလိုသရုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် ဂျေးသဘင် ပညာသည်အလွမ်းကို ပြန်တမ်းသည့် သီချင်းဖြစ်၏ ။

ကြည့်စမ်းပါဗျာ . . .

ကြားရခဲခြင်းပေရယ် . . .

အားလုံးသောပရိတ်သတ်များက အဘိုးအိုရဲ့ ဟွန်းတယောနှင့် အဆိုသံမှာ နစ်မျောပြီး နေကြ၏ ။

“ပျိုကြည်အောင် x x x ယခုတိုင်ပင် x x x စေ့စေ့တွေးတော့ x x x

မှတ်မိသေးတယ် x x x

ခင်ကြည်အောင် x x x ယခုတိုင်ပင် x x x စေ့စေ့တွေးတော့ x x x

မှတ်မိသေးတယ် x x x

မြိုင်ဝဠာအလယ် x x x ထဘီစွန်ထောင်ဆွဲကာ x x x သွားရင် x x x

တစ်ပါးလင်သည် x x x မသနားရင်ကွယ် x x x ဟောဒီကျားဆင်အလယ်

x x x

ခင်အောင်နေရစ်မယ် x x x

မြိုင်ဝဠာအလယ် x x x ထဘီစွန်ထောင်ဆွဲကာ x x x သွားရင် x x x
တစ်ပါးလင်သည် x x x မသနားရင်ကွယ် x x x ဟောဒီကျားဆင်အလယ်

x x x

ခင်အောင်နေရစ်မယ် x x x

ကြာကြာသွယ် x x x ကိုအောင်ဗလက x x x နွဲ့တာများရယ် x x x
အလယ်လယ် x x x လယ် x x x အလယ် x x x လယ် x x x လယ် x x x
ကိုယ်တော်အောင်မောင်း သခင် x x x ကြင်နာဦးကွယ် x x x

မျက်မမြင်အဘိုးအိုသည် သီချင်းအဆိုကို ရပ်လိုက်ပြီး အတီးပိုဒ်ကို
ဟွန်းတယော တစ်လက်တည်းနှင့် ခူးပေါင်လှူဝီ စည်းဝါးတီးပြီး နွဲ့နေရကား
ဟွန်းတယောသံသည် ဝိုင်းကြည့်နေသည့် လူအုပ်ကြီး ကို ညှို့ယူဖမ်းစား ထားသလို
ရှိနေ၏။

တယော သံဆုံးသည်နှင့် မျက်မမြင် အဘိုးအိုက အဆို၊ အတီးကို
ခေတ္တနား လိုက်သည်။

သည်အချိန်မှာ ဆံရစ်ဝိုင်း ၊ ရှင်မှအကျ...နှင့် အသက်ရှစ်နှစ်ခန့် ရှိသော
မိန်းကလေးက ...

“ အမိအဖ ၊ အကို၊ အစ်မ၊ ဦးဦး၊ ဒေါ်ဒေါ် ပရိတ်သတ်များရှင့် ...

ဟောဒီက တယော သမားကြီး ကျွန်မရဲ့ အဘိုးအမည်က

ဦးရွှေဘုန်းညိုလို့ခေါ်ပါတယ်ရှင့် ။ အသက်ခုနှစ်ဆယ်ရှိပါပြီ ။

အသက်ငါးဆယ်အရွယ်မှာ ကားတိုက်ခံရပြီး မျက်စိနှစ်လုံးကွယ်ခဲ့ရပါတယ် ။

အဘိုးဦးရွှေဘုန်းညိုဟာ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက မဟာဂီတ သမားတစ်ဦးပါ။ အခု

အဘိုးဟာ ဒီဟွန်းတယောနဲ့ သီချင်းဆိုပြပြီးတိုင်း မနောစိတ်ပညာနဲ့

လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာ အကောင်းအဆိုး၊ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်များကို

သုံးခွန်းဟောပြောလေ့ရှိပါတယ်ရှင်။ စိတ်ဝင်စားသူများ
ဝင်ရောက်မေးမြန်းလေ့လာလို့ ရတယ်ရှင်။ ပညာပူဇော်ခကတော့ မိမိတို့
သဒ္ဒါရှိလောက် ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကြည့်စမ်းပါဗျာ . . .

ရှင်မီးအကျ.. အနွမ်းလေးနဲ့ ကလေးမလေး။

အဘိုးအိုရဲ့ မြေးမလေးရယ် . . .

ပါးပေါ်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား ခပ်ထူထူနဲ့ နှာကြားမှာ
သနပ်ခါးတင်လို့ . . .

ကြည်လင်တဲ့ အသံလေးနဲ့ သူ့ရဲ့အဘိုး မနောဗေဒင်နဲ့ ဟောပြောနိုင်တဲ့
အကြောင်းကို ကြေညာနေလေရဲ့။

ဒီအချိန်မှာပဲ မျက်မမြင် မနောဂီတ ဗေဒင်ဆရာဆိုသူ အဘိုးအိုက
ဟွန်းတယောလေးနဲ့ အသံခြေဆင်းကြောင်းလေး စပေးလိုက်ရော ရှင်မီးအကျ..နဲ့
အဘိုးအိုရဲ့ မြေးမလေးက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ဝင်လိုက်ပါရောခင်ဗျ။

“အစကတော့ x x x ဖြူဖြူ x x x ညိုသွားပြီ x x x ခုတော့ ညိုသွားပြီ x x x
ပျိုမှားပါပြီရှင် x x x ခေါ်လာမိတယ် x x x”

ဟယ် . . . ဘိုးအေမျက် မမြင်ကြီးလိုပဲ ကောင်းလိုက်သည့် အသံ။
ကြည်လိုက်၊ ပီလိုက် သည့်အသံ။

မှန်း . . . ကလေးမ လေးဆိုနေသည့် သီချင်းက နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်
ရေးပြီး အဆို တော်ကြီး အမေမန္တလာမြို့ဆိုဓာတ်ပြားရသည့် ရွှေဘိုသနပ်ခါး
သီချင်း။

“အင်းယားရေတစ်စည်လောက်တော့ x x x လိုချင်ပါသည် x x x
ဝယ်ချင်ပါသူ x x x ရွှေမန်းသူတွေ x x x ရေခေါ်ချိုးမယ် x x x တစ်မျိုးလှအောင် x x x

မိုးပေါ်ကျသူ x x x အင်းယားရေတစ်စည်လောက်တော့ x x x လိုချင်ပါသည် x x x
ဝယ်ချင်ပါသူ x x x ရွှေမန်းသူတွေ x x x ရေခေါ်ချိုးမယ် x x x တစ်မျိုးလှအောင် x x x
မိုးပေါ်ကျသူ x x x အင်းလျားရေကိုယူ x x x အင်းလျားရေကိုယူ x x x မီးရထားနဲ့
တင်မလို့ကြံတယ် x x x တန်ဆာခတော့ x x x သုံးရာလောက်တော့ x x x ယူမှာဧကန်
x x x ကြံကြံဖန်ဖန် ရန်ကုန်သူ x x x မန္တလေးမြင့်တို့ရန်ကုန်သူ x x x မန္တလေးသွားလို့
အသားမည်းပြန်သတဲ့ဆူ x x x ရွှေဘိုသနပ်ခါးတုံးများ x x x ရန်ကုန်လိမ်းဖို့ယူ x x x
ဘယ်လိုအသားမည်းမည်း x x x ဝါဝါညက်ညက်ဖြူ x x x ရွှေဘိုသနပ်ခါးတုံးများ x x x
x ရန်ကုန်လိမ်းဖို့ယူ x x x ဘယ်လိုအသားမည်းမည်း x x x ဝါဝါညက်ညက်ဖြူ x x x
ပုဇွန်တောင်ကြည့်မြင်တိုင်သူနဲ့ x x x မန္တလေးမြို့တော်သူ x x x

ပုဇွန်တောင်ကြည့်မြင်တိုင်သူနဲ့ x x x မန္တလေးမြို့တော်သူ x x x

ရွှေဘိုသနပ်ခါးလိမ်းကြရင်ဖြင့် x x x စိမ်းစိမ်းညက်ညက်ဖြူ x x x

ကြံကြံဖန်ဖန်ရန်ကုန်သူ x x x မန္တလေးမြင့်တို့ ရန်ကုန်သူ x x x

မန္တလေးသွားလို့ အသားမည်းပြန်သတဲ့ဆူ x x x”

အိုဗျာ . . . ကောင်းလိုက်တဲ့ အသံနဲ့ သီချင်းနှယ် . . . သူပါပေါ်က
သနပ်ခါး အကွက်ကြားနဲ့ သူ့ဆိုသံဟန်ပန်ဟာ တကယ့်ပြိုင်ပွဲဝင် အဆိုတော်
တစ်ဦးအလား၊ စင်မြင့်ပေါ်က အဆိုတော်တစ်ဦးအလား၊ ထင်ရပေရဲ့ ။

ခပ်တိုတို ၊ ခပ်ရှင်းရှင်း . . .

သူမတို့ မြေးအဘိုး အဲဒီ နေ့မနက်တုန်းက ဈေးရှေ့ ကုက္ကိုပင်
အရိပ်အောက်မှာ . . .

အောင်ဗလ အလွမ်းပြေ သီချင်း၊ ရွှေဘိုသနပ်ခါး သီချင်း၊
ဆယ်နှစ်လရာသီသီချင်းနဲ့ ရှင်သီဝလီသီချင်း . . . စသည့် ရှားရှားပါးပါး
ခေတ်ဟောင်းသီချင်းများကို စေတနာ သဒ္ဒါတရား အပြည့်ဖြင့်
သီဆိုဖျော်ဖြေသွားသည့်တိုင် . . .

ဘယ်သူမှ သူတို့ရဲ့ မနောဂီတဗေဒင်ကို ဝင်ရောက်မေးမြန်းလေ့လာ
ကြည့်ရှုသူ တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ပေဘူးဗျာ။

*

အခန်း (၂)

ရှင်မီးအကျ...နှင့် ကလေးမလေးက သစ်သားဖင်ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်၍
ဗေဒင်လာကြည့်နုန်းနုန်းနှင့် မျှော်လင့်နေရှာသည်။

မျက်မမြင်ဂီတသမားကြီးက သူရဲ့ ဟွန်းတယောကို ဘေးချလိုက်ပြီး
ကွမ်းမြို့နေ၏ ။ သူတို့အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မည်သူမျှမရှိ။

စောစောတုန်းက သူတို့သီချင်သံကို နားထောင်ရှုံး ကောင်းလိုက်တာဟု
ချီးမွမ်းသူများသည် အခုတော့ သူတို့မြေးအဘိုးကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင်
မတွေးကြ။

ကျွန်ုပ် သူတို့မြေးအဘိုးရဲ့ ဘဝဝမ်းစာရှာဖွေမှုကို ကြေကွဲစို့နှင့်မိ၏ ။
သို့နှင့် ကူညီရာလည်းရောက် ၊ အခြေအနေလည်း သိလို၍ ကုက္ကိုပင် အရိပ်အောက်
သူတို့မြေးအဘိုးရှိရာသို့ အသာလှမ်းဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ဝင်လာသည်ကိုမြင်သော် ကလေးမလေးက ဝမ်းသာမျက်လုံးနှင့်
ကြည့်နေရှာ၏ ။

“သမီး...”

“ရှင်...ဦးဦး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ဘိုးဘိုး... ဘိုးဘိုး”

“ဘာတုံး . . . မြေး”

“ဒီမှာ ဦးဦးတစ်ယောက် မနောဗေဒင် ကြည့်ချင်လို့တဲ့ ဘိုးဘိုး”

“ဪ . . . ဪ . . . ထိုင်ပါ . . . ကြွပါခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုက လေးစားစွာ ဖိတ်မန္တကပြု၏ ။ ရှင်မီအကျူနှင့်
ပါးကွက်ကြားမိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်ရန် သူ့သစ်သားဖင်ထိုင်ခုံလေးကို ချပေး၏
။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ကိုချစ်စရာလို့ ခေါ်ပါတယ်အဘ”

“ဪ . . . ကိုချစ်စရာတဲ့လား။ အသက်ကရောကွယ်”

“သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပါခင်ဗျာ”

“အိမ်း . . . ရပြီ။ လူကလေး ကိုချစ်စရာကို အကြံ ဂီတမနော ဗေဒင်နဲ့
ဟောပြော

ပေးပါ့မယ်။ သီးစွာ ဂီတမနော ဗေဒင်ဆိုတာကို ရှင်းပြပါရစေ။ ဒီပညာ
ဗေဒင်လေးပုံမှာ

ပါချင်မှ ပါပါလိမ့်မယ် ။ ဒါပေမယ့် အဘရဲ့ ဘဝမှာ
ဂီတသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြီး၊ တီးပြီးရင်

အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ မနောအမြင် စိတ်အာရုံ ဆန်းကို ရနေ၊
မြဲအမင်နေရတယ်။ ဒါကလည်း

လိုလိုလားလား မေးသူရှိမှ မြင်ရ၊ ကြားရတာ ပါ။ ကိုင်း . . . အဘ
သီချင်းတစ်ပုဒ်နှစ်ပုဒ်နဲ့

အာရုံစွာနဲ့သွင်းပါရစေ သားရယ်။ ခဏလေးစောင့် ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဘ၊ လပ်ပါခင်ဗျာ”

သည့်နောက် ထူဆန်းသော မျက်မမြင်ဂီတအဘိုးအိုဟာ လက်အုပ်ချီပြီး ဘုရားကို အတန်ကြာ အာရုံပြုနေလေရဲ့ ။နုတ်ကလည်း အသံမထွက်ဘဲ တိုးတိုး တိုးတိုး ရွတ်ဆိုနေလေရဲ့ ။

သည့်နောက် သူသည် ဟွန်းတယောအိုကြီးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဘုရားဂုဏ်တော်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် သီချင်တစ်ပုဒ်ကို စ၍ ပူဇော်သီဆို လိုက်လေသည်။

“ရွှေဘုန်းတော်ရောင်ခြည် x x x ခြောက်ရောင်ကွန့်မြူးသည် x x x

တန်ခိုးတော်အနန္တ x x x ပြည့်စုံကြသည် x x x

အခါခါကြည်နူး x x x ရှိဦးတင် x x x

နေ့တိုင်းစွဲမြဲကြသည် x x x ညတိုင်းစွဲမြဲကြသည် x x x

ငါးပါးပဉ္စသီ x x x အမှန်ပင်ဆောက်တည် x x x

စောဗုဒ္ဓါဘဂဝါ x x x ဖူးမြော်ကြသည် x x x တင်ချီကြွလို့ x x x

ကန်တော့ လိုက်ပါသည် x

*

နာထောင်းလို့ ကျက်သရေ ရိလှပေစွ။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားဘုန်းတော်ဖွင့်သီချင်းမှာ ကြည်နူးနေစဉ် သူက နောက်တစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြန်လေ၏ ။

သူသည် သီချင်းကိုဆိုရင်းက ကျွန်ုပ်မျက်နှာရှိရာကို

ကျောက်မျက်လုံးဖြင့် တစ်ခက်တစ်ချက် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေလိုက်သေး၏။

“ဘုံဓမ္မတာမှာ x x x ကြုံလေရမျှ x x x ကာမစိတ်တွင် x x x
တရားနဲ့တွေးတော့ x x x ငါးဆယ်လေးဝပင် x x x ဘုံဓမ္မတာမှာ x x x ကြုံလေရမျှ x
x x ကာမစိတ်တွင် x x x တရားနဲ့တွေးတော့ x x x ငါးဆယ်လေးဝပင် x x x
ဟောဒီလောကီတစ်ခွင် x x x တွေ့မြဲ x x x ဆုံမြဲ x x x ကြုံမြဲ x x x ဓမ္မတာပင် x x x
သမုဒယသံယောဇဉ် x x x နွယ်ကြိုးမိတဲ့လင် x x x ချစ်ကြင်နာ x x x မေတ္တာလွန်ကဲ
x x x လွန်ကဲ x x x မေတ္တာလွန်ကဲ x x x လွန်ကဲ x x x မလွဲပေါင် စေတနာထားလို့ x x
x မလွဲပေါင်စေတနာထားလို့ x x x သူများတကာထက် x x x ပိုတဲ့လင် x x x”

အဘိုးအိုသည် သီချင်းသီဆိုခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရိုရာသို့
ကျောက်မျက်လုံးအစုံနှင့် အာရုံပြုကြည့်နေ၏။

“လူကလေး...”

“ခင်ဗျာ... အဘ”

“ဒီသီချင်း ကြားဖူးသလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြားဖူးပါတယ်ခင်ဗျ”

“ကိုင်း... ကြားဖူးရင် ဒီသီချင်းကို ဘယ်သူရေးပြီး ဘယ်သူက
ဆိုခဲ့ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ဒီသီချင်းရဲ့ အမည်က ‘ဘုံဓမ္မတာ’ ပါ အဘ”

“ဟုတ်လိုက်လေဗျာ... ပြီးတော့ ရေးသူကရောဗျာ”

“တေးရေးဆရာ ဧရာဝတီဦးအောင်ဒွန်းပါခင်ဗျ”

“မှန်လိုက်လေ... ဆိုတဲ့သူကရောကွာ”

“အဆိုတော်ကြီး ဥဩဘသောင်ပါခင်ဗျာ”

“အေး . . . ဟုတ်လိုက်လေ၊ မှန်လိုက်လေများ . . . ငါ့သားကြီး
တော်လိုက်ပါဘိ။

ငါသားသည် သာမန်မဟုတ်ပေဘူးများ။ ကိုင်း . . . အကြံ
လူကလေးသိချင်တာ

သုံးချက်မေးပါ”

“အဘမြင်တာပဲ ဟောပါခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က သူ့အစွမ်းအစကို သိချင်၍ အဘမြင်တာဘဲ ဟောပါဟု
ပြောလိုက်သောအခါ သူက ဟွန်းတယောအိုကို ညှာလက်နှင့် ပွတ်ရင်းမှ၊ ကျွန်ုပ်၏
ညှာလက်ဝါးကို သူ့လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကိုင်ရင်းက . . .

“တစ်ချက် . . . လူကလေးသည် ဂီတနှင့် ဇာတ်သဘင်ပညာကို
အာရုံဝင်စားတဲ့ စာပေသမားတစ်ဦးပဲ . . . ဟုတ်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော် စာရေးဆရာပါ အဘ”

“နှစ်အချက် . . . လူကလေး . . . စာရေးဆရာ၊ လူကလေးသည်
ကိုယ့်မိန်းမကို အလွန်

ချစ်မြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုးထား အရိပ် တကြည့်ကြည့် လုပ်သူပဲ။ ဒါပေမယ့်
အခု မင်ချစ်မြတ်နိုး

လှစွာသော မင်းမိန်းမ မင်းအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ တစ်လ
လောက်ရှိနေပြီ . . . ဟုတ် ရဲ့လားခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ် သူ့ဟောပြောချက်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ လွန်စွာ
အံ့သြသွားခဲ့ရပေသည်။ အကြောင်းကား ကျွန်ုပ်ချစ်မြတ်နိုး လှစွာသော
ချစ်ဇနီးသည်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် သဘောထား မတိုက်ဆိုင်၍ အိမ်ပေါ်မှ တတိယ
အကြိမ်မြောက် ဆင်းသွားခဲ့လေပြီ။

သူမ ဘယ်အရပ် ဒေသသို့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိရ။

“မှန်ပါတယ် . . . အဘရယ်”

“ကောင်းပြီ . . .။ သုံးအချက် . . . ဒါကတော့ လူကလေးသိချင်ရာကို
မေးလိုက်ပါကွယ် “

“ကျွန်တော် သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရကိန်း ၊ ပြန်သင့်မြတ်ကိန်း ရှိပါ့မလား
အဘရယ်”

သူက ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝါးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ညှစ်ပြီးနောက်
အတန်ကြာ အာရုံယူနေသလို လုပ်ပြီးနောက် . . .

“လူကလေး . . .”

“ခင်ဗျာ . . .”

“မင်းနဲ့သူ ဒီဘဝ လုံဝပြန်မပေါင်းရတော့ဘူး သူမသည်လည်း
လူ့လောကမှာ

ကြာကြာမနေရဘူး ။ အနာရောဂါ ဖိစီးနှိပ်စက် တဲ့ဒဏ်နဲ့
နောင်တကြီးစွာရပြီး

ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ရလိမ့်မယ်”

“ဗျာ . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါ့မလား . . . အဘ”

“စောင့်ကြည့်ပါ . . . လူကလေး”

ကျွန်ုပ်သည် မျက်မမြင် ဂီတဗေဒင်ဆရာ အဘိုးအို၏ ဟောချက်ကြောင့်
လွန်စွာ စိတ်ဓာတ် ကျသွားခဲ့ရ၏ ။

သူ့ဟောပြောချက်သုံးချက်အနက် ပထမနှစ်ချက်သည် လုံးဝကို
မှန်ကန်နေ၏ ။ တတိယအချက်ကား ရင်မောစရာကောင်းလှ၏ ။ ကျွန်ုပ်သည်

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်ကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးခဲ့၏။

သူမသည် ကျွန်ုပ်ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်၏။ လွန်စွာလည်း
ချောမောလှပ၏။ သူမက ခေတ်အလွန်ဆန်၏။ ဆိုရှယ်ကျချင်၏။ လှချင်ပချင်
ဝတ်စားပျော်ပါးချင်စိတ် ပြင်းပြ၏။

ကျွန်ုပ်က ရှေးရိုးဆန်၏။ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် နေချင်၏။ ပညာကို
တန်ဖိုးထား၏။ အစားအသောက်လည်း ရသမျှနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်၏။

ကြာတော့ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆများ ကွဲလွဲ၍ မကြာခဏ
စကားများရ၏။ သူမက ခေတ်ပေါ် အပေါင်းအသင်း များလည်း စုံလင်ရကား
နေရာတိုင်း မပါမပြီး ကိစ္စများနှင့် အိမ်မှာ အနေနည်း လေ၏။

ရန်ဖြစ်စကား များရသည့်နေ့များ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်၏။ အခုလည်း
အိမ်မပေါ်မှ သုံးကြိမ်မြောက် ဆင်းသွားခဲ့ပြီ။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ရေစက်ကုန်ပြီ။ လိုက်မရှာနဲ့” ဟု ပြောသွားသည့် စကား
ယခုတိုင် နားထဲမှာ ကြားယောင်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူမကို ချစ်မြတ်နိုးလွန်း၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မေးမြန်းစုံစမ်း
မျှော်လင့်ခဲ့ပါသော် လည်း သူမရဲ့ သတင်းအစအနကို စုံစမ်း၍ မရခဲ့။

သူမကို သတိရတိုင်း အမည်မသိ စာရေးဆရာတစ်ဦး ရေးဖွဲ့ခဲ့သည့်
ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုသာ မန္တန်ရွတ်သလို နေ့စဉ် ရေရွတ်မိတော့သည်။

“တစ်သက်တစ်ခါ

တစ်လွှာတစ်ရွက်

တစ်ခက်တစ်ပွင့်

ငုံအဆင့်မို့

ရင့်လို့ဖဲဝါဝါ

လေမှာပဲပြုတ်ပြုတ်

သုတ်ခနဲကျကျ

မြေခလို့ရောက်ရောက်

ဖွဖွလေးကောက်ပြီး

အဲဒီ ပန်းခြောက်ကလေးကိုမှ

ထာဝရ မြတ်နိုးနေပါ့မယ် အချစ်ရယ်” . . . တဲ့။

ကျွန်ုပ်သည် ပြန်လည်သတိရခြင်းအလွမ်းကို

လက်စသတ်လိုက်ပြီးနောက် သုံးခွန်းသော ဖြေကြားချက် ပြီးပြီမို့
ငွေငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ကိုင်ပြီး . . .”

“အဘ . . သား ငွေငါးရာကျပ် ပူဇော်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟေ . . . ငါးရာကျပ်တောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“များလှချည်လား . . . လူကလေးရယ် ။ နှစ်ရာကျပ်ဆို အဘတို့
လုံလောက်ပါပြီ”

“ရပါတယ် . . . အဘရယ်။ ပိုလျှံတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဟောဒီက

သမီးလေးအတွက် အဝတ်အစားလေး ဝယ်ပေးလိုက်ပါခင်ဗျာ”

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . . အင်း . . . ဒုက္ခ . . . ဒုက္ခ . . . နေဦး . . .

သားရယ် . . . ငါ့သား ညှာလက် ခဏပေးစမ်း”

အဘိုးအိုသည် ငါးရာတန် ငွေစက္ကူကို ကိုင်ရင်း ဝမ်းသာတုန်ရင်

လှိုက်လှဲသံနှင့် ပြောလိုက် ပြန်၏ ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က သူထံသို့ ကျွန်ုပ်၏ ညာလက်ကို
လှမ်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ်၏ ညာလက်ဝါးကို
သူ့လက်အစုံနှင့် လိုက်စမ်း၏ ။

လက်ဖဝါးကို နှိပ်ကြည့်၏ ။

လက်ဆစ်များကို ကိုင်ကြည့်၏ ။

လက်ထိပ်များကို ပွတ်သပ်၏ ။

လက်မကို လှန်ချိုးကြည့်သလို လုပ်၏ ။

ပြီး . . . ကျွန်ုပ်လက်ဖဝါးရဲ့ အလယ်ဗဟိုကို သူ့လက်မနှင့် ဖိနှိပ်၍
လက်ဝါးချင်းအပ်ကပ်ပြီး အာရုံခံသလို လုပ်နေ၏ ။ သည့်နောက် ဦးခွေးကို
ညိတ်ပြီး ဝမ်းသာသလို ပြုံးနေပြန်၏ ။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်လက်ခုံကို မှောက်ပြီး သူ့လက်ညှိုးနှင့် ထောက်၍
ပြောလိုက်သည်။

“လူကလေး . . . မောင်ချစ်စရာ”

“ခင်ဗျာ . . . အဘ”

“လူ့ဘဝဆိုတာ သစ်ငုပ်မြင့်တုံ ၊ မြက်မြင့်တုံကွယ့်။

လောကဓံဆိုတာလည်း ဗုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့် ပဲ။ အဆိုးပြီးရင်
အကောင်းလာတတ်တယ်။ အကောင်းတွေ သိပ်များနေရင်လည်း အဆိုးက
အလည်ရောက်လာတတ်တယ် ။ ငါ့သားရဲ့ ဘဝက မျက်ရည်နဲ့အပြုံး
နုပန်းလုံးနေတဲ့ဘဝပဲ။ ဒီမှာ . . . လူကလေး ၊ မင်း မကြာခင် ရပ်ဝေးမြေခြား
နိုင်ငံခြားခရီး သွားရလိမ့်မယ်”

“ဗျာ . . . ဟုတ်ပါ့မလား . . . အဘရာ။ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား ခရီးသွားဖို့
အစီအစဉ် လုံးဝမရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“သွားကိုသွားရလိမ့်မယ် . . . လူကလေး”

“ဘယ်တော့သွားရမှာလဲဟင်”

ကျွန်တော်က မယုံ၍ မေးလိုက်သည်။

“တစ်လအတွင်း သွားရလိမ့်မယ်”

“တကယ်သွားခဲ့ရရင် အကြို ကျွန်တော် ထိုက်ထိုက်တန်တန်
ကန်တော့မှာနော် အဘ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . အဘတို့ မြေးအဘိုးအတွက်
အရေးမကြီးပါဘူး သားရယ်။

တို့မြေးအဘိုးဘဝမှာ ဟောဒီဟွန်းတယော ကြီး တစ်လက်ရှိရင်
မနက်စာ ညစာ ဖူလုံပါ တယ်။ ဘယာကြော်နှစ်ခုနဲ့ ရေအိုး စင်ရှိရင်
အဟာရသိဒ္ဓိဖြစ်ပါတယ် . . . သားရယ်။ ငါ့သားကြီးသာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊
ဆရာသမားများ မမေ့နဲ့။ ဂုဏ်တော်၊ ပရိတ်များနဲ့ ရှင်သီဝလိ ဂါထာတော်မြတ်ကြီးကို
နေ့စဉ်ရွတ်ပြီး သုံးဆယ်တစ်ဘုံကို

အမျှအတန်းပေးဝေပါ။ ဒါတစ်ခု နေ့စဉ်ပြုပါ။ ငါသား ရှေ့လျှောက်
ကြီးပွားပါလိမ့်မည် ခင်ဗျား”

ကျွန်ုပ်သည် ဂီတမနောပညာရှင် အဘိုးအိုကို
ရိုသေစွာဦးချကန်တော့လိုက်ပြီး “

“အဘ . . .”

“ဘာတုံး . . . လူကလေး”

“အဘတို့မြေးအဘိုး ဘယ်မှာ နေထိုင်ကြပါသလဲခင်ဗျာ”

“အဘတို့မြေးအဘိုးဘဝမှာ အိမ်ခြေရာခြေ အတည်တကျ မရှိပါဘူး . . .

လူကလေး။ ဘုရားပွဲရှိရင် ဘုရားပွဲ ၊ ဘုန်းကြီးပျံရှိရင် ဘုန်းကြီးပျံ ၊
အသံကြားရာအရပ်ကိုရောက်နေရတာ ပဲ ။ အဲဒါ အဘတို့ရဲ့ ရွှေ့ပြောင်းအိမ်ရာပဲ ။
အဲဒါမျိုးမရှိရင် ကြုံရာမြို့ဈေးလမ်းဆုံလေးဆုံမှာ ဇရပ်မှာ ဒီဟွန်းတယောနဲ့
သီချင်းဆိုလိုက်၊ ယုံကြည်သူရှိရင် မနောစိတ်ဗေဒင် အကြားအမြင် အားလေး နဲ့
ဟောပြောလိုက် နေလိုက်ကြတာပဲ။ ဘယ်မှာနေလဲလို့ မေးကြရင် အမှတ်မရှိ ၊
လမ်းမရှိ၊ ကီလီဗောတံတားလို့ ပြောရမလို ဖြစ်နေပါဗျား။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .
ဟား . . .”

မျက်မမြင်ဂီတသမား မနောဗေဒင်ဆရာ အဘိုးအိုသည် လောကဓံကို
ကြွံ့ကြွံ့ခံရဲသူ ဖြစ်ပုံ ရ၏ ။ သူ့ဘဝအကျဉ်းကို အရယ်နှော၍ ပြောနေလေ၏ ။

သည့်နောက် အဘိုးအိုမြေးအဘိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး
ကျွန်ုပ်ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

*

အခန်း (၃)

သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဇနီးချောလေး၏ သတင်းကို စုံစမ်းမေးမြန်း
မျှော်လင့်တမ်း တခြမ်းကို တစ်ခဏရပ်၍ . . .

စိတ်ပြေခြင်းအလို့ငှာ ရွှေ့တိဂုံဘုရား၊ ဆူးလေဘုရား၊
ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ၊ ပါဒငါးထပ်ကြီးဘုရား၊ ကျိုက်ကမော့တောင်ပေါ် ဘုရားတို့မှာ
လှည့်လည်ပုတီးစိပ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့လိုက်လေ၏ ။

တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ် နှင့် တက္ကသိုလ်မှာတုန်းက
ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းကို ချမ်းသာအောင်ဆိုသူ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့

ရောက်ချလာလေ၏။

“ရှာလိုက်ရတာ . . . ချစ်စရာရာ”

“မင်းရော ပျောက်နေလိုက်တာ ချမ်းသာအောင်။ အခု ဘယ်ရောက်ပြီး
တာလုပ်ငန်းများ လုပ်နေတုန်း . . . သူငယ်ချင်း”

“ငါ ကိုးမိုင်မှာ စိုက်ပျိုး ရေးခြံလုပ်ငန်း လုပ်နေတယ်ကွ”

“ဟာ . . . ပညာတတ်ပြီးပြီး တောင်ယာစိုက်နေသလား”

“တောင်ယာမဟုတ်ဘူး . . . ငါ့လူရေ၊ ရှားပါးသစ်ခွများနဲ့ ပန်းအလှပျိုး
ဥယျာဉ်လုပ်ငန်း လုပ်နေတာဟ”

“မိန်းမရော ရပလား ချမ်းသာအောင်”

“မိန့်မလား . . .”

“အေး . . .”

“ မိန်းမအချို့က ငါ့ကို လိုချင်တယ်။ ငါက မလိုချင်လို့ ရှောင်ပြေး
နေရတယ် . . . ချစ်စရာရေ”

“မင်းက ဂန့်ဒူးမို့လို့လားဟ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ဖို့ ယောက်ျားမှ ယောက်ျားအစစ်ပါ . . . ငါ့လူရာ။

မင်းကြားဖူးသမို့လား။ အဆိုတော်

ခင်မောင်ရင်ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး။ ‘မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေပမာအညီ . .
. အတွင်းသ ဘော မတည်ကြည် . . . ပြောင်းလဲတတ်သည် . . . မောင့်အချစ်ဆုံးမြက
. . . အဖိုးမထိုက်လေပြီ . . . နောက်ဆုံး ခင်မောင်ရင်တစ်ကိုယ်တည်းမှာ . . .
အရူးကြီးဖြစ်ကာ ဇာတ်သိမ်းပြီ” တဲ့”

“ ဒါဆိုမင်းက အခု အရူးကြီးဘဝနဲ့ ဇာတ်သမ်းနေပြီပေါ့”

“အဲဒီ လိုဇာတ်သိမ်းရမှာ ကြောက်လို့ဟေ့။ မ,ဆို
ဝေးဝေးကရှောင်နေသဟ”

“မင်းကလည်း မ,ဆို ဝေးဝေးကရှောင်ပြီး လုပ်ငန်းလုပ်တော့
မိန်းမသားအကြိုက်ပန်းစိုက်နေရသလား . . . ချမ်းသာရ . . . ဟင်”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်း မင်းရော၊ ငါပါ ရုက္ခဗေဒ အထူးပြုနဲ့ ဘွဲ့ရသူ
မဟုတ်လား။ မင်းကသာကြောင်ပြီး စာရေးဆရာလုပ်နေတာ။ ငါက အပင်တွေကို
စိတ်ဝင်စားလို့ပန်းဥယျာဉ်လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နေတာ ။ ဒီမှာ ချစ်စရာ . . .”

“ပြော . . .”

“မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ ဘာတုံး . . . ပန်းပင်ရေလောင်ဖို့လား။ No . . . No . . . I can not
မလုပ်နိုင်ဘူး . . . ကိုယ့်လူ ။ စာရေးတာက ပိုအကျိုးရှိတယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . ငတုံး . . . မင်းကို ပန်းပင်ရေလောင်းဖို့
ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့ နိုင်ငံခြားကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာ”

“ဟေ . . . နိုင်ငံခြားကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါက ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲဟ”

“မင်းလည်း ရုက္ခဗေဒနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသားပဲ . . . ချစ်စရာ။ ပြီး မင်းက
ချင်းတောင်ရော၊ ကချင်ပြည်နယ်က သစ်ခွတောရော ရောက်ဖူးတဲ့လူ။ အခု ငါ . . .
နိုင်ငံကအာရှသစ်ခွများပန်းဥယျာဉ် ကို သွားလေ့လာမလို့ ။ အဲဒီ ကပြီးရင် ဂျပန်ကို
ဝင်မယ်။ အာရှသစ်ခွမျိုးစုံ စိုက်ပျိုးပျိုးထောင်နည်းပညာကို လေ့လာပြီး တို့နိုင်ငံမှာ
အဲဒီ ကပျိုးပင်တွေပန်းမွှေးမယ်။ ပြီးရင် သစ်ခွမျိုးစေ့ပင် စပ်ပြီး အသစ်ကို
ဖော်ထုတ်မယ်။ဒီနေရာမှာ မင်းကငါ့ထက် သစ်ခွဆိုင်ရာ အသိပညာမှာ

အတွေ့အကြုံ များလို့ မင်းကိုလာခေါ်ရတာ ”

ကျွန်ုပ်သည် ကြားရချက်ကြောင့် လွန်စွာ အံ့သြနေ၏ ။

ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်း ချမ်းသာအောင်ရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေရင်းမှ သူ့မျက်နှာ ပေါ်မှာ အဘ မနောဂီတ ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးရွှေဘုန်းညို ဆိုသူရဲ့ မျက်နှာပုံရိပ် ပေါ်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသလို ရှိနေ၏ ။

“ချမ်းသာအောင် . . .”

“ဘာတုံး . . . ချစ်စရာ”

“မင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားကို လိုက်ရအောင် ငါ့မှာ . . . ငွေ . . . ငွေ . . . မ”

“မလိုဘူး . . . ပူမနေနဲ့။ လမ်းစရိတ်၊ စားစရိတ် အားလုံး ငါ အကုန်အကျခံမယ်”

“ဘယ်တော့သွားမှာလဲဟင်”

“နိုင်ငံကူးပတ်စ်ပို့စ်ကိစ္စပြီးရင် ချက်ချင်းသွားမယ်။
လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“Yes”

“OK. ALL right my dear friend.”

ဒီလိုနှင့် တစ်လခန့်ကြားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်းချမ်းသာအောင်နှင့် နိုင်ငံရှိ ပန်းမျိုးစုံဥယျာဉ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့၏ ။ ၎င်းဥယျာဉ်မှာ အာရှနိုင်ငံများမှ သစ်ခွပန်းများနှင့် အပူပိုင်း၊ အအေးပိုင်းဆိုင်ရာ သစ်ပင် ပန်းမန်များအား ခေတ်မီ သိပ္ပံ နည်းစနစ်နှင့် စိုက်ပျိုးထားသည်များကို လေ့လာခဲ့ကြ၏ ။

၎င်းနောက် ပျိုးပင်နှင့် မျိုးစေ့များကို မှာကြားခဲ့ကြသည်။

နိုင်ငံမှာ ရက်သတ္တတစ် ပတ်ကြာပြီးနောက် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

အဲဒီ မှာ သစ်ပင်ပုများအကြောင်းနှင့် ပန်းအလှ ပြင် ပညာရပ်များကို လေ့လာဆည်းပူးပြီး လိုအပ်သောအပ်များကို ဝယ်ယူခဲ့ကာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နှင့် ဂျပန်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ၎င်းနှစ်နိုင်ငံ ရဲ့ သစ်ခွများ နှင့် အာရတော်ဝင် ပန်းမျိုးစုံ ပြုစုပျိုးထောင်ခြင်းဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာ နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားခဲ့ရာ ၎င်းစာအုပ်သည် မြန်မာပြည်ဈေးကွက်မှာ ပေါက်သွားသဖြင့် ငွေလုံးငွေရင်း အတော်များများရရှိပြီး ဟန်ကျပန်ကျ ရှိခဲ့လေသည်။

ဒါ့အပြင် သူငယ်ချင်းသာအောင်ကလည်း သူ့ရဲ့ ‘သုခချမ်းသာ’ ပန်းမျိုးဥယျာဉ်ကြီးမှာ အကြံပေးခန့်ပြန်သဖြင့် နေရင်းထိုင်ရင်း လစာနှစ်သိန်း ပါ ရပြန်ရကား ကျွန်ုပ်အဖို့ အကျိုး ကျေးဇူးဖြစ်ရင်း ဖြစ်နေလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လသုံးလခန့်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘဝရှေ့ကြောင်း၊ နောက်ကြောင်း ဖြစ်စဉ်ကို ဟွန်းတယောကြီးထိုး၊ သီချင်းဆိုပြီးမှ မနောစိတ်ပညာနှင့် ဟောပြောခဲ့ သည့် မျက်မမြင်ဂီတမနော ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးရွှေဘုန်းညိုကို သွေးသတိရတော့သည်။

အဘဆရာကြီးရဲ့ ကြိုတင်နိမိတ် ဟောချက်များ မှန်လိုက်လေခြင်း၊ အဘဆရာကြီးကို ကျွန်ုပ်တွေ့ချင်သည် ။ ကျေးဇူးပြုချင်သည် ။ အဘဂီတဗေဒင်ဆရာကြီး ဘယ်အရံများ ရောက်နေ ပါလိမ့်။

ကျွန်ုပ်က ထိုအံ့ဖွယ် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် အကြောင်းအာ သူငယ်ချင်း ချမ်းသာအောင်ကို ပြောပြသောအခါ ချမ်းသာအောင်က ရယ်နေ၏ ။

“တိုက်ဆိုင်မှုတစ်မျိုးပါ . . . ချစ်စရာရာ။ သိပ်လည်း အစွဲအလမ်းဖြစ်မနေပါနဲ့ကွာ”

ဒီမှာ ဒေါ်ခင်မမစိန်ဆိုသူ အပျိုသူဌေးမကြီးနှင့် ကိုချောထွန်းမြတ်ဆိုသူ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးတို့က မနောဗေဒဆရာကြီးကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားကြ၏။

“ကျွန်မစိတ်ဝင်စားတယ်... စာရေးဆရာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒေါ်ခင်မမစိန်လိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်... စာရေးဆရာ။ အဲဒီ ဆရာကြီးကို

ဘယ်မှာတွေ့လို့ရမလဲဟင်”

“သူက နေရာအတည်တကျမရှိဘူးဗျ။ ဘုရားပွဲရှိရင် ဘုရားပွဲ၊ ဘုရားပွဲမရှိရင် ကြွရာမြို့ရွာများ လှည့်ပြီး ဟွန်းတယော တလက်နဲ့ မြေးမလေး အကူအညီယူပြီး သွားနေတာပဲ”

“စုံစမ်းစမ်းပါ... စာရေး ဆရာရယ်။ ကျွန်မ ကြုံချင် လို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်... ကိုချစ်စရာ။ တွေ့ရှိ အကြောင်းကြားပေးပါဗျာ”

“စိတ်ချဗျာ... ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးပြုချင် လွန်းလို့ မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာစုံစမ်းမှာပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ ပျိုးဥယျာဉ်မှ လမ်းခွဲပြီး ကျွန်ုပ်အိမ်ရှိရာသို့ ကားစီးပြီး ပန်ရောက်သောအခါ အိမ်မှာဧည့်သည်ရောက်နေ၏။

ဧည့်သည်ကား ပဲခူးမြို့မှာနေသည့် ကျွန်ုပ် ဇနီးသည်၏ အစ်မဖြစ်နေ၏။

“အစ်မ... ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

“စောစောကပဲ... မောင်ချစ်စရာ”

“အရေးကြီးလို့လားဟင် အစ်မ”

“အေးကွယ်...”

“ဘာလဲဟင် အစ်မ”

မရီးဖြစ်သူ မချမ်းမြေ့ထွေးရဲ့ မျက်နှာမှာ ညိုရိပ်သန်းနေ၏။ သည့်နောက် မျက်ရည်ပေါက်များမျက်လုံးအိမ်မှ တလိမ့်လိမ့် စီးကျလာပြီး ရှိုက်၍ ငိုတော့သည်။

“အစ်မ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ... မင်း ... မင်းမိန်းမ ပြန်ရောက်နေတယ် ”

“ဗျာ ... ကျွန်တော့ဇနီး ပြန်ရောက်နေတယ် ။ အစ်မတို့ ပဲခူးအိမ်မှာလားဟင် ... အစ်မ ... ဟင် ... ဟင်လို့ ... ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ... အင့် ... ဟီး ... ”

“အို ... အစ်မ ... ဘာလို့ငိုနေရတာ တုန်း ... အစ်မရယ် ။ ဒါနဲ့ မွေး ... မွေး နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား ... ဟင် ... အစ်မ”

“သူ ... သူ... တိုက်ဖျက် ရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားပြီ”

“ဗျာ ... ”

ကြားရတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းသည် ချာချာလည်၍ သွားခဲ့ရတော့သည်။ ဒီမှာမရီးလုပ်သူက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်များကို ပြန်ပြောပြနေသည် ။ သူမရဲ့ ရှင်းပြချက် ၊ ဟောပြောချက်များ ကျွန်ုပ်၏ နားထဲသို့ ဝင်လာတစ်ချက် ၊ မဝင်လာတစ်ချက် ။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာမူ ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်သူများဘဝက ပျော်ရွှင်စရာပုံရိပ်များကို မြင်လိုက်၊ ဇနီးသည်မွေးရဲ့ ဒေါသရိပ်များကို မြင်လိုက်။

ခုတော့ ...

တစ်သက်တစ်ခါ ၊ တစ်လွှာတစ်ရွက်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားသည့် အချစ်ဆိုသော ပန်းတစ်ပွင့် ခြောက်သွေ့သွားခဲ့ပြီ။

အေးလေ . . .

ဒီပန်းခြောက်ကလေးရဲ့ ရနံ့လေးကိုပဲ . . .

အချစ်လက်ကျန်၊ အလွမ်းလက်ကျန်အဖြစ် . . .သိမ်းထားရုံမှတစ်ပါး။

*

အခန်း (၄)

ကျောက်တန်းမြို့ ရေလယ် ဘုရားပွဲကြီး စနေ၍ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားခဲ့၏ ။ ကံကောင်းလေစွ . . . ဘုရားပွဲမှာ ကျွန်ုပ်လိုက်ရှာနေသည့် ဂီတမနော ဗေဒင်ဆရာကြီး အဘရွှေဘုန်းညိုတို့ မြေးအဘိုးနှင့် ပက်ပင်းကို ဆုံရတော့၏ ။

အဘ ရွှေဘုန်းညိုသည် ဝဏ္ဏကျော်ထင် စိန်အောင်မင်း ဇာတ်ရုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းလမ်းပလက်ဖောင်း နံဘေးမှာ ရွှေပြည်ကြီး သီချင်းကို ဟွန်းတယောကြီးနှင့် သီဆိုဖျော် ဖြေနေ၏ ။

သူ့ရဲ့ဖျော်ဖြေရေး ကိစ္စများပြီးမှ ကျွန်ုပ်သွားတွေ့ရ၏ ။ သူ့မြေးမလေးက ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိပုံရ၏ ။

“အဘ . . . ”

“ဘယ်သူတုံး”

“ကျွန်တော် ချစ်စရာလေ . . . အဘရဲ့”

“ဘယ်ကချစ်စရာတုံးကွယ် ”

“ဟိုး . . . လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က အဘ မနောဂီတဗေဒင်နဲ့

ဟောလိုက်တဲ့ စာရေးဆရာ မောင်ချစ်စရာလေ ”

“ဪ . . . အကြို ငွေငါးရာကျပ်ကြီးများတောင် ပေးသွားတဲ့ စာရေးဆရာလေးလား ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ခင်ဗျာ . . . ဟုတ်ပါရဲ့ ”

“လူကလေး . . . လုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေရဲ့လားကွယ်”

ဒီမှာ ကျွန်ုပ်က အဘရဲ့ ကြိုတင်ဟောပြောချက်များ ကွက်တိမှန်နေပုံများမှသည် ကျွန်ုပ်နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်ခဲ့ရပုံ၊ သည့်နောက်ကျန်ရဲ့ဇနီး အနာရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်သွားပုံ အထိပြန်ပြော လိုက်သော အခါ အကြို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း...

“ဒီလိုပဲပေါ့ . . . လူကလေးရယ် ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ကံဆုံစား၊ ကံကုန်သွားချည်းပါပဲ။ ကံ,ကံ၏ အကျိုးကို လူတိုင်း ခံစားကြရ စမြဲပါပဲ”

“အဘခင်ဗျား . . .”

“ဘာတုံး . . . လူလေး”

“အဘ ဒီဘုရားပွဲမှာ နေ့တိုင်း၊ ညတိုင်း ရှိနေဦးမှာလားဟင်”

“ရှိမယ် . . . ဘာကိစ္စရှိလိုလဲ”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက် အဘနဲ့ ဆုံပေးချင်လို့”

“ဟုတ်လား . . .”

“ခေါ်ခဲ့မယ်နော် ”

“အေး . . . အေး . . . ခေါ်ခဲ့”

“ဟောဒါ အဘနဲ့ အဘမြေးအတွက် သား ကန်တော့လက်ဆောင် ပေးတာပါခင်ဗျာ”

“ဘာတွေများတုံး . . . လူကလေးရယ်၊ ဒုက္ခရှာလို့ကွယ်”

“ဒါက ကချင်ပုဆိုး၊ ဒါက လည်ကတုံးရှုပ်လက်ရှည် ဟောဒါက တက်ထရက်စ်တိုက်ပုံ”

“ဟေ . . . များလှချည်လား . . . လူကလေးရဲ့။ တန်ဖိုးကြီးတွေပါ လားဟဲ့”

“ကျန်သေးတယ်ခင်ဗျ”

“ဟ . . . လုပ်လှချည်လား . . . လူလေးရာ”

“ဟောဒါက အဘဖို့ အနွေးထည် ။ ဒါက တူမလေးဝတ်ဖို့ ထဘီ အကျနဲ့ ဖိနပ်ရယ်၊ မိတ်ကပ်ဘူးရယ်ခင်ဗျ”

“အလိုလေး . . . များလိုက်တာ . . . သားရယ် ။ အင်း . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု . . . အဘရဲ့ အသက်ခုနစ်ဆယ် ဘဝခရီးမှာ ငါ့သားလူကလေးလို လူမျိုး ဒီတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးသေးသကွဲ့ ၊ ငါ့သားလူကလေး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ ၊ ဘုန်းကြီး၍ အသက်ရှည်ပါစေ ၊ စာပေလောကမှာ အညွန့်တလူလူနဲ့ ဂုဏ်သတင်းမွှေးကြူပါစေဗျာ”

“ပေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ် အဘခင်ဗျာ ”

မနုဆိုသော အဘဆရာကြီးရဲ့ မြေးမလေးသည် မြေးမလေးသည် ဝမ်းသာလွန်း၍

မျက်ရည်များစီးကျလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ထိုင်ကန်တော့နေ၏ ။
မျက်နှာမော့လိုက်သောအခါ ပါးကွက်ကြားပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းများ စိုထင်း၍ ကျန်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၅)

ဒီနေ့နေ့ခင်းမှာ အပျိုကြီး သူဌေးမ ဒေါ်ခင်မမစိန်နှင့် အယုံအကြည် သိပ်မရှိသူသူငယ်ချင်း ချမ်းသာအောင်တို့ ကျောက်တန်းဘုရားပွဲ အဘရှိရာသို့ လိုက်ပါရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

စိတ်ပါဝင်စားသည့် ကိုချောထွန်းမြတ်က ခရီးသွားနေ၏ ။
ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် အဘ တို့မြေးအဘိုး ထိုင်နေသည့် ရေတမာပင် အောက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိချိန်မှာ တောရွာမှ မိန်းမကြီးတစ်ဦးကို အဘဟောပြော၍ ပြီးချိန်ဖြစ်၏ ။

“အဘ . . . ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေပြီခင်ဗျ ”

“လူကလေးမောင်ချစ်စရာတို့လားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ . . . အဘ . . . ဒါ . . . ဒေါ်ခင်မမစိန်တဲ့။

အဘထံမှာအစစ်ဆေးခံချင်လို့”

“အိမ်း . . . အိမ်း . . . ရှေ့တိုးဟဲ့ ။ သမီးနာမည်က
ဒေါ်ခင်မမစိန်မဟုတ်လား ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ”

“အသက်ရောကွယ့်”

“သုံးဆယ်နှစ်ပါရှင်”

“သမီးညာလက် မမစိန်က အကြို ကမ်းလိုက်ပါ”

မမစိန်က သူမရဲ့ညာလက်ကို ဖြန့်ကမ်း လိုက်၏။ အကြံ လက်ဝါးကို နှိပ်ကြည့်၏။

လက်ချောင်းများကို ကိုင်ကြည့်၏။ လက်မကို လှန်ချိုးကြည့်၏။ လက်ခုံများကို စမ်းကြည့်၏။ ပြီးခေါင်း တညိတ်ညိတ်လုပ်နေ၏။

ငင်းနောက် သူ့ရဲ့ ရှေးဟောင်းဟွန်းတယောအိုကြီးကို ကောက်မ၊ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုဆိုလိုက်သည်။

ဒေါ်ခင်မမမစိန်နှင့် ကိုချမ်းသာအောင်တို့က ဘုမသိဘမသိ ပြုံး၍ ကြည့်နေကြ၏။

“တောမြိုင်စွန်းက x x x လွမ်းအောင်ဖန် x x x x x မကြံနိုင် x x x ကိုယ့်ထူးကြုံရပြန် x x x ချစ်သူ x x x ခင်သူ x x x မြင်လာဦးဗျ x x x သုံးရွှေရင် x x x ချစ်သူ x x x ခင်သူ x x x မြင်လာဦးဗျ x x x သုံးရွှေရင် x x x သက်လယ် x x x သက်လယ် x x x ရွှေသွေးရယ် x x x မကြင်နာစိမ်းတော့ x x x စိမ်းရက်တယ် x x x ရာကျော်သက်ပန် x x x ဘယ်ရှေးကံရယ် x x x စီမံဖန်လှချယ် x x x ကြင်စဦးကို x x x မေ့ဘူးမောင်ရယ် x x x ဘုန်းကြော့ပျိုသက်လယ် x x x ”

အဘဆရာကြီးသည် ‘တောမြိုင်စွန်း’အမည်ရှိ ရှေးခေတ်ဟောင်း သီချင်းကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး သီဆိုပြီးနောက် ဟွန်းတယောကြီးကို ပေါင်ပေါ်မှာချရင်း ခင်မမစိန်ရဲ့ လက်ညှိုးကိုကိုင်၍ ဟောတော့၏။

“သမီး...”

“ရှင်...”

“ငါ့သမီးက ချမ်းသာတယ်”

ခင်မမစိန်က ပြုံးနေလိုက်သည်။

“မာနအလွန်ကြီးတယ်”

အမျိုးသမီးကပြုံးနေလိုက်သည်။

“ပစ္စည်းဂုဏ် မောက်လွန်းတယ်”

အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်လိုက်၏ ။

“မကြာခင် အိမ်ထောင်ကျတော့မယ်”

“ရှင် . . . ဟုတ်ရဲ့လား . . . ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မ ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက် နေဝင်သွားပါပြီ . . . သမီး”

“ဘယ်လိုလူစားမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျမှာလဲ . . . ဆရာကြီး”

“အဲဒါ အဘ မပြောချင်ဘူး ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“အားနာလို့ပါ”

“အားမနာပါနဲ့ . . . ကျွန်မ သိချင်လို့ပါ”

“မပြောပါရစေနဲ့ သမီး”

“ပြောပါ . . . ဆရာကြီး၊ ကျွန်မ နားထောင်ရဲပါတယ်”

“အင်းလေ . . . ဒါဆို ပြောရမှာပေါ့။ သူက သမီးထက်

အသက်အများကြီးငယ်မယ်”

အမျိုးမီးက ကျွန်ုပ်ကြံသို့လှည့်၍ ပြုံးပြနေ၏ ။

“ချမ်းသာလား၊ ဆင်းရဲသလား အဘ”

“ကုန်းကောက်စရာ မရှိသူပါ သမီး”

“ရှင် . . . မဖြစ်နိုင်တာ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မနံဘေးမှာ ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါ့၊ ရုပ်ချောတွေ အများကြီး ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါ။ အဲဒီ လို ယောက်ျားမျိုးကိုတောင်ခါချပစ်လိုက်တာ . . . ဆရာကြီးရဲ့ . . . အဟင်း . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ခုနေမှာ ချမ်းသာတဲ့သူနဲ့ ညားခဲ့ရင် သမီးမကြာခင် ဆင်းရဲမွဲတေ သွားလိမ့်မယ်။ ဆင်ရဲတဲ့လူနဲ့ ညားခဲ့ရင် မကြာခင် သမီး ဒွီထက်မက ကျိုကျိတ်ချမ်းသာပြီး နိုင်ငံခြားလိုနေရာမျိုးကို ချစ်သူအိမ်ထောင်ကြီနဲ့ ပျားရည်ဆမ်းခရီး သွားရပါလိမ့်မယ် ။ ကဲ . . . ဒါလောက်ပါပဲ”

ဒေါ်ခင်မမစိန်က ဆရာကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့၍ ကြည့်ပြီး ငါးရာတန်တစ်ရွက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူမရဲ့မျက်နှာမှာ မှားပါပြီဆိုသည့် အနေအထား ပေါ်လွင်နေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကြီသို့ လှည့်၍ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

သည်မှာ ကိုချမ်းသာအောင်က ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အပျော်သဘောမျိုး ကြည့်ဦးမည်ဟု ဆိုကာ ဝင်ကြည့်ပြန်၏ ။

ထုံးစံအတိုင်း အကြံ ကိုချမ်းသာအောင်ရဲ့လက်ဖဝါးကို အမျိုးမျိုးစမ်းသပ်ပြီးနောက် ဟွန်းတယောအိုကြီးကိုကိုင်၍ နိမိတ်ပြ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ဆိုတီးလိုက်လေသည်။

“ဆင်းရဲခြင်းလွတ်ကင်းအောင် x x x လမ်းပြဆောင်ပါမည် x x x ရတနာ ခုနစ်သွယ် x x x တကယ်ပင် x x x စုံညီ x x x တို့အမျိုးသားတိုင်းပြည် x x x မွဲတဲ့သူ x x x လှူဒါန်ဒနိုင်မည် x x x ကျောင်းဆောက်ကာ x x x ဘုရားတည် x x x ဘိုးဘိုးအောင်နဲ့ x x x အဇ္ဈဂေါဏတို့ x x x မ,တဲ့ ကိန်းဆိုက်မည် x x x”

သူသည် နဂါးနီသီချင်း ပထမအပိုဒ်ကို စိတ်လိုလက်ရ ပျော်ရွှင်စွာ သီဆိုပြီးနောက် ကိုချမ်းသာ အောင်ရဲ့လက်ကို ကိုင်၍ ဟောလေ၏။

“လူကလေးအမည်...”

“ကိုချမ်းသာအောင်ပါခင်ဗျ”

“ကိုချမ်းသာအောင် . . . ငါ့သားက ဗေဒင်တို့ နတ်တို့၊ သရဲ တစ္ဆေတို့ လုံးဝ အယုံ အကြည် မရှိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

“ကိုယ့်ပညာနဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ယုံကြည်တယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“လာမည့်ခုနက်ရက်အတွင်း လူလေးရဲ့ အိမ်ရှေ့ခြံဝမှာ ခေါင်းတုံးနဲ့ အရူးတစ်ယောက် သူ့ကိုယ်မှာ သင်္ကန်းစုတ်ပတ်ထားပြီး ကောက်လာလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုစိတ်ပုတီးတစ်ကုံး လူလေး လှူပေးလိုက်ပါ”

“လှူလိုက်ရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ . . . အဘဆရာကြီး”

“လှူပြီးတစ်လအတွင်း လူလေး ပဉ္စင်းဝတ်ရလိမ့်မယ်”

“မဝတ်ချင်သေးပါဘူး . . . အဘဆရာကြီး”

“ဝတ်ရပါလိမ့်မယ် ။ ဝတ်ရုံတင်မကဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင်ရော မင်းမိဘများပါ ထမင်းရည် ချောင်းစီး မောင်းတီးလှူရတဲ့ အလှူဒါယကာကြီး ဖြစ်ပါလိမ့်ဦးမယ်ခင်ဗျာ”

အခန်း (၆)

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက် ကျောက်တန်းမှ ပြန်လာပြီး နောက် ကားပေါ်မှာ စကားပြောဖြစ်ကြ၏။

အပျိုကြီး သူဌေးမ ဒေါ်ခင်မမစိန်က သူမကို အလွန်ဆင်းရဲ၊ ကုန်းကောက်စရာမရှိသူနှင့် အိမ်ထောင် ကျမည်ဟု ဟော၍ အကြီးအကျယ်ဒေါပွနေ၏။

“လိုက်လာမိတာ၊ မေးမိတာ မှားပါရဲ့ ... ကိုချစ်စရာရယ်”

“စောင့်ကြည့်ပါဦး ... မမစိန်ရာ”

“ဟွန်း ... ကျွန်မလိုမိန်းမမျိုးက အင်ဂျင်နီယာတွေ ၊ ဆရာဝန်တွေတောင် ခါချနေရတာ ရှင့်”

“အေးပါ ... ဒါဆိုလည်း မေ့လိုက်ပါတော့ဗျာ”

“ကျုပ်ကိုတော့ ပဉ္စင်းဝတ်ရမယ်တဲ့ ။ ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဝတ်ချင်လို့လား”

“စဉ်းတောင် မစဉ်းစားပါဘူးဗျာ။ မိန်းမချောချော ရမယ်ဟောရင် တော်သေးရဲ့။ ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“စောင့်ကြည့်လိုက်... ကိုယ့် ... စောင့်ကြည့်”

“ကြည့်ပါ ... ကြည့်ပါ ... မျက်လုံးပြူးကြည့်ပါ ။ ဟား ဟား”

သည်လိုနှင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလိုက်ကြရာ တစ်လခန့်ကြာသော အခါ အပျိုကြီးသူဌေးမယောက်ျားရသွားသည့်သတင်းကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကြားကြသော် ဟုတ်မဟုတ်ရဲ့လားဟု အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

အပျိုကြီးသူဌေးမနှင့် ညားသွားသူကား သူမအိမ်မှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ ၊

နှစ်ခါ ခြံလာရှင်း ၊ ပန်းအလှပြင် ရေလောင်းသည့် မာလီလို လူငယ်လေးနှင့်
ဖြစ်လေ၏ ။

လူငယ်လေးက အသက်နှစ်ဆယ့် ငါးနှစ်ခန့်ရှိ၏ ။ အလွန်ဆင်းရဲ၏ ။
မိခင်မုဆိုးမ မအေအိုကြီးကို အရပ်ထဲမှာ ရေထမ်းရောင်းကျွေး ၊ ဟိုအိမ်သည်အိမ်
ဗာဟီရ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်ပေးရင်း ဆယ်တန်းကို အပြင်မှဖြေရန်
လုပ်နေသူကလေးဖြစ်၏ ။

ဖြစ်ပုံက ကြည့်ဦး . . .

တစ်နေ့ မောင်မင်းယာကို အမည်ရှိ ၎င်းကောင်လေးက ထုံဒစ်အတိုင်း
အပျိုကြီးသူဌေးမရဲ့ပန်းဥယျာဉ်ကို ရေလောင်းပေါင်းသင် လုပ်ပေးနေ၏ ။ သည်မှာ
အပျိုကြီးမမက ဟိုလိုလုပ် သည်လိုလုပ်နှင့် အမိန့်ပေးနေရင်း
ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နှင့်ချော်လဲပြီး မထနိုင်တော့။ နာလွန်း၍ အော်ဟစ်နေရသည်။

ခြေသွက်လက်သွက်၊ ချက်ချက်ချာချာရှိသော မောင်မင်းယာကို က
အပျိုကြီးသူဌေးမကိုသူဗလကြီးနှင့် တွဲထူပေးရှာသည် ။ တွဲထူပေး၍ မရဗတော့
ပွေ့ယူပြီး တိုက်ထဲသို့ သယ်လာခဲ့လိုက်သည်။

ပြီး . . . ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးများလိမ်းလို့
ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်တဲ့။

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်လေးနှင့် မမဇာတ်လမ်းစလိုက်သည်မှာ နောက်ဆုံး
အိပ်ရာပေါ်မှာအတူရွှေ့လက်တွဲသည့် ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့တော့သည်။

နောက်ဆုတ်လို့လည်းမရ။

အပျိုကြီးမမ အတွေ့ထူးမှာ မူးယစ်ပြီး နောက်ဆုံး ညားကြလေသတည်း
ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏ ။

အပျိုကြီးမမမများ ရှက်လည်းရှက် စွဲလည်းစွဲ ချစ်လည်းချစ် ဖြစ်ကာ

ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ပြီး သူမရဲ့ ငွေအား၊ အဆက်အသွယ်အားနှင့် လင်တော်မောင်ကို နိုင်ငံခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုသို့ အရောက်ပို့လိုက်လေ၏။ ကောင်လေးသည် ကြိုးစားရှာသည်။

တစ်နှစ်ပြည့်သောအခါ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီးကို ချစ်မယားမမကြီးရှိရာသို့ ပို့လိုက်ရကား . . .လင်တော်ရသဟဲ့ဟု အရပ်က ချီးမွမ်းလေ၏။

သိပ်မကြာလိုက် . . .

ဒေါ်ခင်မမစိန် လင်တော်မောင်လေးရှိရာ စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ လိုက်သွားလေ၏။ ပြောရလျှင် . . ချစ်လင်တော်မောင်နှင့် စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ အားလပ်ရက်တိုင်း ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ကြသည်ဆို၏။

မကြာခင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ စင်ကာပူမှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိ၍ ပင် လာခဲ့၏။ စာကိုဖောက်ဖွင့်ဖတ်လိုက်သောအခါ . . .

“ကိုချစ်စရာရေ . . .

ရှင့်ရဲ့ မျက်မမြင်ဂီတမနော ဗေဒင်ဆရာကြီး ဟေယျချက်ကတော့ ကွက်တိပါ ပဲရှင်”

ဟူသတည်း။

*

အခန်း (၇)

ဒါနှင့် အတူ ဗေဒင် ဆိုလျှင်လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိဟု

ကြွေးကြော်ခဲ့သော ကိုအေး ချမ်း အောင်လည်း ရုတ်ချည်း ကူးပြောင်း သွားခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ . . .

ကိုချမ်းသာအောင်တို့ တိုက်ခြံသို့ အရူးလူကြီး တစ်ယောက်ယောက် ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့လေ၏။ အရူးကြီးသည် ခေါင်းတုံးပြောင် ကြီးနှင့် ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အပေါက်အပြဲ ဗရပွနှင့် သင်္ကန်းစုတ်ကို ပတ်ထားပြီး ခြံမှ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်ဆိုနေ၏။

သူသည် နဂါးနီသီချင်းကို အသံပြကြီးနှင့် ကိုချမ်းသာအောင်တို့ ရဲက တံခါးသံတိုင်ကို ကိုင်ပြီး အော်ဆိုနေ၏။

“သိဒ္ဓိအဖုံဖုံ x x x ဖိုမထိုးဘဲ x x x အကျိုးပေးနိုင်မည် x x x မြန်မာပြည် x x x နရဂါးနီတန်းခိုးနဲ့ x x x မွဲတဲ့သူတွေ x x x ငွေမရှားအောင် x x x ကြိုးစားလို့ x x x ဆောင်ရွက်ကာမှန်း x x x ထွက်ရပ်လမ်းပြမည် x x x”

ကတုံးနှင့် အရူးလိုလူကြီးသည် ၎င်းသီချင်းကို ထပ်ကထပ်ကာ ကျော်၍ ဆိုနေရကား ကိုချမ်းသာအောင်ရဲ့ မိဘများက ထူးဆန်း၍ ထွက်ကြည့်ကြ၏။

နိမိတ်ကောင်းဟဲ့ဟုလည်း ပြောကြလေ၏။

သည်မှာ ကိုချမ်းသာအောင်က မျက်မမြင်ဂီတမနော ဗေဒင်ဆရာကြီးရဲ့ စကားဟောချက်ကို ပြန်ကြားပြီး ထူတော့ထူးသည်ဟုဆိုကာ အိမ်မှာ ရှိနေသည့် အပိုပုတီးတစ်ကုံးနှင့် ငွေငါးရာကျပ်ကို အရူးကတုံးကြီးအား ပေးကမ်းလိုက်လေ၏။

သည်မှာပဲ အရူးခေါင်းတုံးကြီးက ကိုချမ်းသာအောင်ရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၊ လက်ညှိုး ထိုးပြီး . . .

“ကျန်းကျန်းမာမာ x x x ချမ်းချမ်းသာသာ x x x ဘေးရန်ကားဆီးမည် x x x လူမွဲတေက x x x မနွေးခေတ်မီ x x x သူဌေးဖြစ်တော့မည် x x x”

ဟု အကြိမ်ကြိမ်အော်ဆိုပြီး ထွက်သွားခဲ့လေသည်တဲ့။

မကြာခင်မှာပဲ ကိုချမ်းသာအောင်၏ မိဘများက သူတို့၏ မွေးရပ်မြေ ဘုတလင်အညာမြို့မှာ ရှင်အပါးတစ်ရာ တစ်ဦးတည်းအလှူကြီး ပြုလေရာ သားဖြစ်သူ ကိုချမ်းသာအောင်ကို ပဉ္စင်းခံပါဟု တိုက်တွန်းရကား . . .

နောက်ဆုံး မိဘများကလည်း ကုသိုလ်ရ၊ ကိုယ်လည်း ကုသိုလ်ရအောင် ရှင်အပါးတစ်ရာနှင့် အတူ ပဉ္စင်းဝတ်ခဲ့ရသည့် ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ရတော့၏ ။

ထိုအလှူ တော်မဟာပွဲကြီးသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိလိုက်ပါသွားခဲ့ရလေ၏ ။

သူငယ်ချင်း ကိုချမ်းသာအောင်အား လူဝတ်ဘဝမှာသည် ရှင်အပါး တစ်ရာတို့အကြား သင်္ကန်းဝတ်နှင့် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်က ရိုရို သေသေ ဦးချကန်တော့လိုက်လေ၏ ။

“သူငယ်ချင်း . . . အဲလေ . . . ဒကာကြီး”

“ဘာတုံး . . . အဲလေ . . . ငါပါ ယောင်နေပြန်ပါပြီ။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဦးပဉ္စင်း ဘာများ မိန့်မလို့ပါလဲ ဘုရား”

“မှန်လိုက်တာဗျာ”

“ဘယ်လိုမှန်လို့ပါလဲဘုရား”

“ဟာ . . . သူငယ်ချင်း . . . အဲ . . . အဲ . . . ဒကာကြီးကလည်း ဟိုလေ . . . ဟို . . .

မျက်မမြင် ဂီတမနောဗေဒင်ဆရာကြီး ကြုံဟောလိုက်တဲ့ ဟောချက် ကွက်တိမှန်လိုက်တာလို့ပြောတာဗျ”

“ကိုယ်တော် ယုံပြီလား”

“ကျုပ်တင်မဟုတ်ဘူး။ အပျိုကြီးသူဌေးမ ဒေါ်ခင်ခင်စိန်ပါ တန်းကိုမှန်နေလို့ ကျုပ်ယုံပါပြီ . . . ဒကာကြီးရာ။ အင်း . . . ဒီလောကီလူနယ်မှာ ကျုပ်တို့ မသိသေး ၊ မမြင်ဖူးသေး၊ မကြုံဖူးသေးတဲ့ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် လူပုဂ္ဂိုလ်၊

ရှင်လူရဟန်းများ အများကြီးရှိနေ သေးတာဘဲ ဆိုတာ ကျုပ်လက်တွေ့ကြုံရလို့ ယုံပါပြီ . . . ဒကာချစ်စရာရယ်”

ထိုနေ့၊ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ် ဂန္တီရစာရေးဆရာသည် အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှသည့် ဟွန်းတယော ကြီးနှင့် သီချင်းသီဆိုပြီးမှ မနောအာရုံ ယူပြီး မနောဂီတ ဗေဒင်ဟောပြောသည့် မျက်မမြင် အဘ ဦးရွှေဘုန်းညိုရဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဘဝနောက် ကြောင်းကို သေသေ ချာချာ လေ့လာမေးမြန်းပြီး နောက်ထပ် စိန်နယ်လွန် ဖြစ်ရပ် ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးသားရန် အဘရွှေဘုန်းညိုရဲ့ နောက်ကို ခြေရာကောက်လိုက် တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် လေသည်။

*